

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 16.

Den 15. Mai 1859. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.“)

At Himmelens Gud i de sidste Dage fulde oprette et Rige, som fulde overgaae alle andre Riger i Storhed og Valde, er blevet forudsagt af Propheterne fra de tidligste Tider af indtil nu. Der er sagt, at det fulde indtage Rigerne斯 Storhed under hele Himmelten, og at de Hellige fulde besidde det evindeligen. Denne Erklæring indeholder tilslige en Forkyndelse om Udryddelsen af al Ugadelighed, hvilket vil vorde en naturlig Folge af den Guds Væsen, ved hvem dette Rige fulde oprettes; og man funde heller ikke vente sig mindre Resultater, naar man betragter den Konges sande Charakteer og Egenstaber, som da skal sidde og domme med Retfærdighed, og for hvem hvert Kne skal boie sig. Mange troe, at Tiden, da dette mægtige og universale Rige skal grundlægges, er nær forhaanden, og at de Sidste-Dages Hellige vide, at dets Orden allerede er aabenbaret, samt at de virkeligen udøve og udfolde deis Love, Ordinanser og Institutioner, hvilke skulle tilsidst udstrække deres Indflydelse til Jordens End, og aldrig mere borttages fra den.

Den lille Steen, som Propheten Da-

niel omtalte, der er bestemt til at sonderbryde alle menneskeopfundne Systemer og underkaste sig alle jordiske Riger og Herredommer, har allerede sat sig i Bevægelse og kan ikke med Held modståes af nogen som helst Magt, der opstilles imod den, hvilken kendsgjerning de Sidste-Dages Helliges Historie og Erfaring i de forlobne ni og tyve Aar beviser; og de Uhildede, som have iagtaget de Sidste-Dages Helliges Fremgang, og kende hvormegen Modstand de have mødt, ere blevne overbeviste herom. Under alle de mange Omstændelser, siden de blev et Folk, have de lagt Sver, Virksomhed og Willekraft for Dagen, saavel som Taalmodighed, Langmodighed og Overbærenhed, hvilket alt har bidraget til at give dem usorligelig Fremgang og næsten ubegrændset Held. Deres Tro er blevet styrket ved Virkeliggjorelsen af deres glædeste Forhaabninger; og deres Tillid til Gud, af hvem de styrres og regieres, er blevet saa fast og uroffelig, at den er blevet et Middel, som letter Udviklingen af theokratiske Principer, Institutioner og Love, hvilke, formedesst deres ophoiede, guddommelige Bestaffenhed, tilsidst

vil underlæste sig Verden og Jordre, at Guds Billie skal stee paa Jorden, som den stær i Himmelne. Vi hilse med Glæde og Længsel en saadan Dags Nærmelse; thi Herren har sagt, at han vil gjøre et forkortet Arbeide, ja et saadant, at det skalde opvække Jagtagernes Forundring og Forbauselse.

Et meget stort Arbeide er allerede blevet udført, bestaaende i Forklyndelsen af dette Riges Evangelium for mange af Nationerne, og flere Tusindes Indsamling for at opbygge og forsvare det; men Propheterne underrette os i de hellige Skrifter om, at Nationerne (nemlig de, som ikke ere af Abrahams Sæd, men af Hedningernes Stammer, Tungemaal og Folk) ikke ville vorde de villige Modtagere og Forvarere af dette Evangelium og Rige i de sidste Dage. Denne store Øre synes derimod at være forbeholdt Levningerne af Israels Huus, som, uagtet de nu ere adspredte iblandt Hedninge-Nationerne, snart vil blive indsamlet. Mormons Bogs Fremkomst maa med Rette ansees for een af de vigtigste Begivenheder, som nogensinde har fundet Sted paa Jorden, idet denne Bog assører Guds Haadlemaade med en stor Deel af Jordens Beboere, og aabenbarer hans Planer og Hensigter angaaende Fremtiden, saavel med Hensyn til Hedningerne, som til hele Israels Huus. Fremkomsten af nævnte Bog er et tydeligt og sikkert Tegn paa, at Gud ingenlunde har forglemt sit Folk, som er af Israels Huus. Denne Optegnelse over den vigtigste Green af nævnte Huus (nemlig Josephs) forlynder om haint mægtige Folks Storhed, hvem Guds Son gjestede, og aabenbarer ogsaa mange af hans Forjættelser til dem angaaende deres Vern, som endnu findes i store Skarer paa deres Fædres Land, men som ere uvivende om Evangeliets Budstab, hvilket var deres Forjængere saa velbekjendt. Men takket

vere den Gud, hvis Forjættelser aldrig seile, deres Vantundigheds Dage ere snart forbi. De Skridt, som i den senere Tid ere tagne for at bringe Lamaniterne eller Amerikas Urindvaanere (Indianerne) til at forstaae denne Optegnelse, og derved komme til Kundstab om deres Fædre, maae være en Kilde til stor Glæde for Enhver, som troer paa det Sidste-Dages Værk. Denne vigtige Begivenhed har man ikke ventet skulle finde Sted, forend Herren havde undraget Nationerne sit Evangelium, og denne Gunstbeviisning mod Israels Huus kan dersor med Rette ansees som et Tegn paa Guds Mishag med Hedningerne, fordi de have forlaastet hans Evangeliums Fylde.

Propheten Nephi underretter os om, at da Jesus talte til sit Folk paa Amerikas Fastland for mange hundrede Aar siden, gav han dem et Tegn, hvorved de kunde vide, at Faderens Gjerning var begyndt, som Opsyldelse af Pagten, som han havde gjort med Folket af Israels Huus, og dette Tegn var Kundgjorelsen af Jesu Ord til dem for Hedningerne, hvorved disse kunde lære dette Folk, som er en Levning af Israels Huus, at kende. Dette Tegn har viist sig i Mormons Bogs Fremkomst, og det er eet, som ikke kan tages feil af; og Forjættelsen er, at hvis Hedningerne ville annamme Evangeliets Fylde, skulle de blive talte blandt Israels Huus, men dersom de forlaaste Evangeliets Fylde, som hin Optegnelse eller (Mormons Bog) indeholder, skal det tages fra dem og bringes til de Overblevne af Israels Huus, og de skulle komme til Kundstab derom.

Der staer ogsaa strevet, at paa den Dag skal Faderens Gjerning begynde blandt alle de Udspregte af hans Folk, ja endog blandt de Stammer, som have været tabte, hvilke han har fort bort ud af Jerusalem. At Evangeliet bringes til Lamaniterne, synes at være Tegnet paa Guds Værks

Paabegyndelse blandt alle Lewninger af Israels Huus, og til mange af dem vil det blive bragt af Engle, der have Magt til at bringe Pagtens Born til Kundstab om Forjættelserne, givne deres Fædre, og føre dem til deres egne Lande for at tage dem i Besiddelse.

Fra den Dag Gud gav Propheten Joseph Magt til at frembringe og oversætte Mormons Bog, saae han hen til Opførselsen af Forjættelserne til Lamaniterne, da Guds Folk, som fulde annamme Evangeliets Fylde blandt Hedningerne, fulde gaae frem og blive talte blandt dem. Han vidste godt, at et større Værk vilde da blive paabegyndt, end som nogensinde kunde blive udført blandt Hedningerne, der fra først af have forsøgt og drevet de Hellige og ihjelstaet deres Propheter. Missionens Aabning blandt Lamaniterne viser, at Tiden er kommen, da Gud vil bemaade Abrahams Sæd med Kundstab om hans Love og Institutioner, og vi have den Visshed, at de ville ånnamme dem, og som Folge deraf blive et hvidt og behageligt Folk. Paa den Dag vil ikke Gud mangle et Folk, som vilære hans Riges Love, thi det vil være deres Fryd at tjene Herren, og hans Lov vil være streven i deres Hjerter.

I Sandhed, den Dag, da de Hellige fortæs ud blandt Ephraims Bjerger, var en velsignet Dag for Zion — da Zion blev befriet fra politiske og religiøse Par-

tiers Raseri og Angreb, som adspillede Verden, og blev begunstiget med Frihed til at søge efter Israels Forløsning, og alle Tings Gjenoprettelse samt at nyde Evangeliet, hvorved Israel frigjøres.

Indforelsen af Evangeliet og dets hellige Institutioner blandt Abrahams Sæd, saaledes som de eksisterede blandt deres Fædre, Patriarkerne, vil have et storartet og forunderligt Optin tilfolge, ja et saadant, som Verden endnu ikke har oplevet. Bevidstheden herom er i Sandhed oplivende for den, som kan stue Guds Viisdom i at han opbevir det, som har været fornedret, at han lader den Lille blive et stort Folk, og at han gjør den Svage til en Styrke for alle Nationer. Eftersom Guds Rige tiltager i Valde, maae Verdens Riger aftage. Det ene vil drage ud fra de andre, Alt, hvad som er dydigt og godt, og det vil blive vedligeholdt efter Principerne for evig Tilvæxt og Varighed; medens enhver Ting, som staar i Modsatning til disse guddommelige Principer, maa gaae tilbage indtil det tabes i Dødens Slygger. Naar man betragter Guds Riges fremtidige Udvikling, kan man tydeligen se dets Overensstemmelse med den Fyrstes Storhed og Magt, hvis Herredomme skal udstrækkes over hele Jorden, og for hvem hvert Knæ skal bøje sig. Maa Herren dygtiggjøre sine Ejendomme til at fremstyrne denne hellige Dag.

Den bindende og løsende Magt.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelten, og hvad somhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelten.“

Jesus Christus.

Af al den Myndighed, som nogen-
stinde overdroges Dødelige, er ovennævnte

den største. Dens Virkninger ere af største Bigtighed, og dens Resultater af største

Varighed. Ved at betragte dette trænger Aandens Øie ind i Evigheden, og Himmel og Jord synes sammenlænkte med hinanden. Salige ere de, til hvem saadan Magt gives! Salige ere ogsaa de, som annamme deres Tjeneste!

Denne Fuldmagt har Guds Præstedomme været i Besiddelse af i alle Tidsalder. Ved den har Gud været nærværende hos sit Folk. Da de Dødelige have været usikkede til at have personlig Omgang med Guddommen, have de modtaget hans Tilgivelse, hans Revsler, hans Forjættelser og Velsignelser gennem hans autoriserede Stedfortræderes Forvaltning; og formedelst den Forstand og Indsigt, som de have saaet ved disse himmelste Hjælpemidler, ere de blevne i stand til at berede sig til at se hans Ansigt og boe hos ham i evig Herlighed.

Forend Mennestene storsligen forandres fra deres nuværende Tilstand, ville de aldrig kunne have personlig Omgang med den Almægtige. De ville derimod saae at bestille med guddommelig bemyndigede Mænd. Dersom de annamme Daab til Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave, Kundskaben om Veien til den himmelste Stad, Loesenet for at komme forbi Himmelens Skilvagter, og Reglen til at aabne den celestiale Port med, saa maae de erholde disse Velsignelser af Mennester — dodelige Mennester, men begavede med Magt fra det Høje.

Nogle ville maaske udtryde: „Hvad! har et dodeligt Menneste Magt til at tilgive Synder?“ Ja. Denne Magt folger altid Guds Præstedomme, for at blive benyttet paa visse Betingelser i Herrens Navn. Disse Betingelser ere Omvendelse og Loftet om for Fremtiden at vandre i Hetsfærdighed. Naar den i Christo ydmhyge og bodsærrige Troende fremstiller sig for een af den Allerhoiestes Tjenere og lover at holde alle Himmelens Befalinger, da

kan Guds besluttningstigede Tjenier forlade ham hans Synder i Jesu Navn ved Daabs hellige Ordinansse.

Naar en Hellig, som formedelst Fri-stelse og Svaghed er falden i Overtrædelse, ydmhyger sig og med angergiven Aand anraaber Gud og Menigheden om Tilgivelse, da betegner Guds Præstedomme ham Pligtens Sti, viser ham hvorledes Opreisning kan gjores, og deres Botum, hvilket gengiver ham Samfundsrettighed med de Hellige, er Herrens Rost til ham, der forkynder Tilgivelse for det Forbigangne.

Og staer det i Mennesters Magt at meddele den Hellig-Aands Gave? Guds hellige Præstedomme har Magt til at besegle paa deres Hoveder, hvis Synder ere blevne afstoede, hin Tjættelssens Aand, der kommer ligesom et Lys fra Herlighedens Egne for at lede Guds Born gennem det Midnatsmørke, hvori Verden er indhyllet. Og hvad de besegle paa Jordens er beseglet i Himmelens, og Aandens bestandige Hvisken er et sikkert og usejbarligt Bidningsbyrd om, at Gud arer og anerkender sine Tjeneres Handlinger.

Dersom Præstedommets har Magt til at indlemme Individet og binde dem som Medlemmer af Kirken, saa have de ogsaa Magt til at løse dem og kaste dem ud, naar de ved deres Overtrædeler vise sig uværdige til at indtage deres Stilling.

Man herer undertiden den, der ere blevne udelukte, og som paaberaabe sig, at de endnu have Tro paa Guds Værk, sige: „Ja! om Kirken har affstaaret mig, saa har dog Gud ikke affstaaret mig.“ Dersom Saadanne ville overveie dette et Dilekt, maae de kunne indsee, at den bindende og løsende Magt here sammen, at den ene er ligesaa mægtig som den anden, at Gud arer begge lige høit, og at han ikke alene har erklæret, at hvad som helst hans Tjenere „binde paa Jordens, skal være bundet i Himmelens,“ men ogsaa at hvad-

som helst de „løse“ paa Jordens, skal være løst i Himmelten.“ Annamme de Syn-dernes Forladelse og den Hellig-Alands Gave ved Præstedommets Betjening? Ja, saaledes lod deres Vidnesbyrd, saalange de vandrede paa Livets Bane. Hvad yderligere Beviis behøve de saa paa, at Gud anerkender sine Stedfortræderes Embedshandlinger?

Nogle paastaae, at endskjent Authoriteterne i Guds Kirke kunne ordinere En til Præstedommet, saa have de ikke Magt til at berove ham det. De synes ogsaa at glemme, at den Magt, som binder, tillige kan løse. Det vilde være ligesaa fornuftigt at sige, at de have Myndighed til at debe og confirmere, men ingen Myndighed til at udelukke.

Betragt en Mand, der er ordineret til Præstedommet, som fører sit Kald og har sine Brødres Tillid og Agtelse — hvilken Indflydelse udbreder ikke hans Nær-værelse! Han opmuntrer hvormelst han kommer; Glæde og Tilsfærdhed straaler af hans Ansigt; Forstand lyser af hans Øje; der er Fæsthed i hans Stemme og Vel-villie og Velsignelse i hans Haandtryk. Men lad han blive lunken i sine Pligters Opfyldelse og ligegyldig i sit Kald, og lad Guds Ejendomme frataage ham hans Præstedomme, hvor slov og livslos seer han saa ikke ud! Han er tor som et Straa; der er hverken Kraft eller Saft i ham. Det skjonne, forståede Udtryk i hans Ansigt er veget bort, og Alle erklaere, at „han er ikke længere den Mand, han pleiede at være.“

Om Nogen skulde have Dovbl om dette Princips Rigthed, da læs Kærdommens og Pagtens Bog, hvor den om-handler en Mand, der fratoges hans Kalds Myndighed, og domtes til at staae som Medlem i Kirken, ifølge Guds egen Lov.

Saaledes viser baade Fornuft, Erfaring og Åabenbaring, at den bindende og løsende Magt ere uadstillelige.

Men Gylden af denne Myndighed kunne de Hellige i Adspredelsen ikke satte eller begribe. Paa hellige Steder hjemme i Zion ville de lære mere om dens Virkninger og Udstrekning. Der ville de ved Forretelsen af hellige Ordinanter erholde evige Velsignelser, blive rensede og luttrede, og annamme Beseglinger, som ville sammenbinde dem endnu inderligere med hver-andre og med deres Gud. Der ville de Retfærdiges Familier blive sammenføiede Led for Led i en Kjøde af evig For-enning ligesra Tidens Begyndelse til dens Ende; og endog langt ind i Ewigederne vil man vedblive at sammenfoie med uop-loelige Baand det Forbigangne, det Nær-værende og det Tilkomende.

Velsignet være Guds Navn for Gjen-givelsen af hans hellige Præstedomme! Uden det kunde ingen Christi Kirke eksistere; uden det kunde der ei findes Til-givelse eller Beseglinger. „Mormonismen“ vilde da være ligesaa krafteslos og død, som de kolde, racadue, secteriske Adslør, der omgive den, og som nu nærme sig sin Oplossning. Uden det kunde det herlige Sidste-Dages Værk ille være begyndt. Uden det vilde det alle-rede udforte Arbeide være at regne for Intet; Merket vilde etter indhylle Alt i sine dybe Folder, og Hælvedes Hærskarer vilde da feire en Jubelfest! Men den bindende og løsende Myndighed, som gjenbragtes til Jordens af Fortidens Propheter og Apostler, vil aldrig mere vorde borttaget. Ved den vil Forloesning næde Døde, førmedelst Ordinanterne; ud-sørte af de Levende, Frelsen komme til Israel og Juda, og Veien vil blive be-redt for hans Komme, som er en Konge og Præst evindeligen, og uden hvis Navn de beseglende og løsende Ordinanter vilde være uden Værd og uden Virkning.

Forklaring over fingerede Navne i Pagtensbog.

(Fra „the Seer“ af Orson Pratt.)

Til Besvarelse for de Hellige ville vi give nogle Oplysninger med Hensyn til visse Navne, der forekomme i flere Abenbaringer i Kærdommens og Pagtens Bog. Saaledes vil man i 76de Stykke see, at Herren gav en Abenbaring til „Enoch“ angaaende „en evig og varig Indretning og Orden“ til Gavn for de Fattige. Mange af de Hellige, som ere ubekjendte med de daværende Omstændigheder, have grundet paa, om Navnene Enoch, Gazelam, Ahashdad, Pelagoram, o. sl., omtalte i saume Stykke, tilligemed andre af lignende Bestaffenhed ansorte i Stykkerne 87, 94, 97, 99, 101 og 102 være virkelige Personer, Steder og Ting i Oldtiden, eller i nuværende Tidsalder. Alle disse Navne have Hensyn til Personer, Steder og Ting i vore Dage. Da disse Abenbaringer først gaves Propheten Joseph, var de virkelige Navne ansorte, og det var ikke forend Maaneder, og med Hensyn til enkelte af dem, endog ikke forend Aar efter, at Navne af et ældre Udsende blevne satte iføjet.

Vi havde osse Lejlighed til at læse Manuscripterne, da vi spiste daglig i Prophetens Huus, og det var en stor Glæde for os at læse dem etter og etter, forend de blevne trykte; og saa høit agtedes de iblandt os, at vi læste nogle af dem udenad, og nogle øfstrede vi for at kunne henvise til, medens vi var fraværende paa Missioner, og tillige for at kunne læse dem for de Hellige til deres Opbyggelse. Disse Afstrifter ere vi endnu i Besiddelse af. Da Tiden endelig kom, at Manuscripterne stulde trykkes, ansaaes det for bedst, ikke at trykke alle Abenbaringerne for vore Fjenders Styld, som paa alle Maader sogte at udrydde Propheten og Kirken. Men paa Grund af de Helliges

store Længsel efter at faae dem trykt, antog man, ifolge Aandens Bidnesbyrd, at naar de virkelige Navne i Manuscripterne forandredes og fingerede ansortes i deres Sted, kunde man uden Fare for de Individuers Velserd, hvis virkelige Navne indeholdtes deri, lade dem udkomme i Trykken. Det var ved Tagtagelsen af denne Forsigtighedsregel, at flere Abenbaringer udkom i første Udgave af Pagtens Bog, som ellers vilde være blevne tilbageholdte for de Hellige maaskee i mange Aar, eller idetmindste indtil gunstigere Omstændigheder havde tilladt deres Offentliggørelse.

Man vil maaskee fremkomme med det Spørsgsmaal, om en Prophet havde Ret til at forandre Navne, som varne givne ved Abenbaring, og indsætte fingerede istedet? Vi svare, at det er kun den trykte Udgave, hvori de fingerede Navne findes, medens Original-Manuscripterne, der ere opbevarede i Kirkens Hænder, indeholde Navnene, som de oprindeligen gaves. Desuden foranderer eller tilintetgør de fingerede Navne paa Personer eller Steder ikke Meningen eller Indholdet af Abenbaringerne. Men hvad Propheten foretog sig i saa Henseende, gjorde han ikke af sig selv; han dreves af den Hellig-Aand til at gjøre disse Forandringer for den daværende Tid, indtil det vilde blive Biisdom at offentliggøre de sande Navne. At han blev inspireret hertil er vist af det Factum, at paa den selvsamme Tid, han foretog disse Forandringer, erholdt han en betydelig Vorogelse af Lys; og ved Abenbaring føjedes der Linie paa Linie til flere af de Stykker og Paragrapher, som stulde i Trykken. Nogle ville maaskee spørge: „Gre ikke den Almægtiges Abenbaringer fuldstændige, naar de første Gang gives?

og om saa er, hvorfor behovede da Herren at tilsoie Noget, naar de allerede vare fuldstændige?" Vi svare, at ethvert af Guds Ord er fuldstændigt; men han aabenbarer ikke Alt paa eengang; men „giver Linie paa Linie, Bud paa Bud, Lidet her, Lidet der," eftersom Folket kan modtage, og Omstændighederne udfordre det. Men de ovennevnte Aabenbaringer vare ikke de eneste, som Herren gjorde Tilføjelser til; thi da Judæ Konge opbrænde Aabenbaringernes Bog, som Gud gav ved Propheten Jeremias Mund, besalede Gud Jeremias at omstrukke samme. „Da tog Jeremias en anden Rolle, og gav Baruch, Nericé Sen, Skriveren, den, og han skrev derpaa af Jeremias Mund alle Bogens Ord, som Josafat, Kongen i Juda, lod opbrænde i Silden; og der blev endnu tillagt mange Ord, foruden dem, lige som de." (Jerem. 36, 32.)

Herren gjor altsaa Tillæg til sine Aabenbaringer, naar han anseer det for tjenligt; men han har udtrykkeligen forbudt Menneskene at tilsoie Noget. Den heie Forretthed at soie Noget til en inspireret Aabenbaring tilhører ene og alene Gud. Af denne Aarsag tilsoiede Herren ved Propheten Josephs Mund, „Linie paa Linie, Lidet her og Lidet der" til nogle af Manuscript-Afstrifterne, som de vare ifærds med at trykke.

Noget lignende hændte sig i Gammel-Amerika. Gud forbod strengeligen Propheten Mormon at skrive alle Aabenbaringerne, som indeholdtes i hans Forsædres Optegnelser. Det tillodes ham kun at gjøre et lille Uddrag, benævnet „Mormons Bog," og han siger, at han ei fil Tildelelse til at afstrive Hundrededelen deraf i sin forkortede Optegnelse. Herren underretter ham om, at han vilde probe Hedningernes og Nationernes Tro i de sidste Dage, for at see, om de vilde annamme denne Forkortelse; dersom de vilde an-

namme den, vilde han give dem Mere; men hvis ikke, vilde han tilbageholde de større Ting til deres Fordommelsr.

At foregå eller formindste Lyset, der skal tilbydes en Generation eller Individer, er fuldkommen overensstemmende med Guds Biisdom, Retfærdighed og Maade. Naar en Slægt eller et Individ vander trofast i det Lys, som allerede er demi givet, har Gud lovet at give dem Mere, og han vil bewirke, at Lyset blive klarere og klarere, indtil det bliver fuldkommen Dag. Men naar Menneskene foragle Lyset og behandle det med Ringeagt, vil han holde det tilbage for dem, og berøve dem det, som de allerede have annammet, indtil deres Sind bliver aldeles indhyldet i Mørke, og de derved berede sig til at boe hos Mørkets Fyrste og blive lastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel, og hvor ingen Straale af himmelst Lys kan trænge ind til dem i deres sorgelige Bolig. Dette vil blive de Ugadeliges frugtelige Skæbne, fordi de elste Mørket mere end Lyset, og ville ikke komme til Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.

Da det vistnok vil interessere de Hellige at hænde de oprindelige Navne i Manuscripterne, ville vi her give dem, saavidt vi kunne erindre dem.

I Stykket 76 § 2 staer „Enoch eller Gazelam," læs Joseph Smith, jun. „Ahashdad," læs Newel K. Whitney, og „Pelagorai," læs Sidney Rigdon.

I Stykket 94 § 1 og 2 staer „She-delerlaomach," læs Frederick G. Williams.

I Stykket 97 § 2 staer „Bomire," læs John Johnson, og „Seth," læs Joseph.

I Stykket 99 § 3 staer „Tahhane," Garverigaarden, og „Shinehah," læs Kiriland.

I Stykket 99 § 5 staer „Oliyah," læs Oliver Cowdery, og „Laneshine-Huset," læs Trykkeriet.

I Stykket 99 § 7 staer „Ozondah,” læs Handelshod, og „Shule,” læs Pot-
astekogieret.

I Stykket 99 § 10 staer „Shinelah,” læs trykke.

I Stykket 99 § 11 staer „Shine-
lanes,” læs trykke.

I Stykket 99 § 12 staer „Talenter,”
læs Dollars.

I Stykket 99 § 13 staer „Gain-
hannoch,” læs New York.

I Stykket 101 § 4 staer „Baurak
Me,” læs Joseph Smith, jun.

I Stykket 102 § 8 staer „Ba-
neemy,” læs Sidney Rigdon.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Før de Helliges eget Vedste føle vi os tilskyndede til gjentagende at tale om deres timelige Anliggender. Deres Længsel efter Udsrielse er stor; og naar vi opmuntre dem til at sammenpare hver Skilling og til at gjøre ethvert rimeligt Øfser for at naae dette foronstede Maal, saa seer det, fordi det er ligefrem en Belsignelse for dem at vorde udfriede. Vi ere af den bestiente Menning, at naar de Hellige modtagে jordiske Belsignelser, som forøger deres Velstand, paaligger det dem som en Pligt at benytte samme til Guds Åre og hans Planers Fremme; og dersom de gjøre saaledes, er det ogsaa til deres egen, personlige Fordeel, hvorfor de følgelig ikke have nogen retsædig Undskyldning, om de handle anderledes. Maarsomhæfti Forsynet altsaa paa een eller anden Maade velsigner de Hellige med Mere end deres almindelige Ind-tægter, stulde de vogte sig for at benytte det til Ting, som de ikke have noget sandt Gavn af, men anvende det saavel til deres timelige som evige Bel, og til Forher-sigelse af den guddommelige Givers Navn. Dette kunne de ikke udføre paa nogen bedre Maade end ved Hjemsamlingen til Josephs Arveland, og naar de samvittig-hedssfuldt have givet Tiende af deres Fortjeneste og bestridt deres Udgifter, stulde de indsette det Tiloversblevne til deres Emigration.

Det er et velbekjendt Factum, at i Særdeleshed Arbeidsklassens Fortjeneste ikke altid er lige stor, men at den af forstjellige Aarsager stiger og falder i de forstjellige Aarstider. Dette gjentager sig Aar efter Aar. Til een Tid er deres Indkomster meget knappe, til en anden Tid kunne de være større og give Overstud. Til visse Tider tilbyder der sig Arbeide paa alle Kanter, Lykken tilsmiler dem og begunstiger derr's Flid og Stræbsomhed; og de blive istand til at lægge Noget op formedelst en god Daglon. Til andre Tider af deres Liv vil Beien spærres for dem paa alle Kanter; Skyer ville formørke alle deres Udsigter; Arbeide kan næsten aldeles ikke erholdes; eller, om man ogsaa saaer noget, vil Arbeidslønnen være meget lav, saa man umulig kan tjene det fornødne Livsophold. Denne Afvegling i Arbeidsklassens Kaar bevirkes ved Ustadighed i Handel, Pengetriser, nationale Mystiser, Krig, Mis-vægt, Uregelmæssigheden i Fodemidernes Pris, Sygdomme og andre Aarsager. Alt dette rammer næst Arbeidsklassen, fordi de afhænge aldeles af deres daglige Arbeide, og naar samme indstrækkes eller standser, sider strax Arbeideren deraf. Alle ere nødte

til at bære Modgangen, naar den kommer; men det er en sorgelig Skjendsgjerning, at Arbeidsklassen lader deres bedre Dage gaae hen, uden at drage den storst mulige Fordeel deraf. Naar deres Medgangs Dage ere forbi, ere de paa Grund af Mis-husholdning kun lidet bedre farne, end da deres Modgangsdage endte. De Hellige skulde imidlertid handle med større Viisdom, og naar Herren velsigner dem, saa at d funne gjøre noget Godt for sig selv, skulde de ikke misbruge hans Gavmildhed ved at lade det Gode gaae fra dem, uden at tilegne sig personlig Fordeel deraf.

Om og Andre ofte oversee Forsynets Velsignelser, saa burde dog Guds Folk vise ham deres Taknemmelighed, naar han velsigner dem med Lykke og Held, ved at gjøre Alt for hans Hensigters Fuldbyrdelse, iser for deres egen Indsamlinger, da vi see, at Hensigten dermed er, at bringe dem til et Land, hvor han vil tildele dem endnn sterre Velsignelser, saavel timelige som evige. Dersom han skenker dem gode Indkomster og holder Sygdom fjernet fra dem, burde de da ikke benytte saa meget som muligt deraf til deres Emigration? Dersom Nogen i saadaune Tider, hvori Handel og Skibsfart florerer, eller af andre Aarsager, faaer mere og varigere Arbeide, end han almindelig pleier, og som Folge deraf store Fortjeneste, burde han da ikke vise, at han idetmindst erkender Forsynets Styrke ved at legge Noget i Emigrationens Sparekond, for at kunne hjemsælges med de Trofaste til Zion.

Vi ønske, at Alle vilde være virkelige Hellige; men vi ønske ikke, at de skulle smage alt det Bitte i Livet og ikke noget af dets Goder. Gi heller er det vort Ønske, at de i Tider, hvori Helbred og Lykke tilsiniler dem, skulle være i den samme Fattigdom og fortrykte Tilstand, som Sygdom og Mangel paa Arbeide vil sætte dem i. Desuagtet ønske vi, at naar Velsignelser og Held tildeles dem, de da vilde benytte dem paa bedste Maade, og anvende Forsynets Gaver til deres sande Gavn, og til Gre for alle gode Gavers Giver. Mon ikke de Hellige ville blive holdte ansvarlige for Anvendelsen af hvad Herren tildeles dem? Vilde det ikke være syndigt at lade Leilighederne til Midlers Erhvervelse paa en retskafsen Maade komme og gaae, uden at benytte dem til deres personlige Vel, eller til Opsyldelsen af Guds Hensigter?

Det skulde i Sandhed glæde os, om de Hellige tilfulde kunde indseee Vigtigheden af at arbeide for deres Udfrielse; thi Emigrationen er eet af de fornemste Midler, hvorved de fattige Hellige kunne blive frigjorte — hvorved de Undertrykte i den gamle Verden ville befries fra Armod og fra det haarde Afhængighedsaag, som de Rige paalægge de Fattige blandt de europæiske Nationer, hvor Arbeideren, paa mange Steder, er nær ved at døe af Hunger.

Nu, eet af Diemedene med Indsamlingen er at frigjøre de Fattige og Træl-lende, som annamme Evangeliet, og derved give dem baade timelig og evig Frelse. Naar de Hellige have Helbred og godt Arbeide, kunne de virke for deres Emigration, og derved for deres Besvifelse. Skulle de da lade Midlerne, som kunne bevirket et saa stort og skont Resultat, svinde hen eller udgives til tiden eller ir-gen Nutte? Om Arbeidsklassen i Almindelighed lader Leiligheden gaae fra sig, uden at gjøre Noget for sit Velvære paa nogen Maade, skulde da ogsaa de Hellige være lige saa slove og ligegyldigt tilintetgjøre Forsynets Planer, der ere lagte for deres Gavn? Vi troe det ei; og om saa har været Tilsælde for, lad Alle gjøre det bedre herefter. Lidt Kamp og Selvfornegelse udsordres, og S vilde befinde Eder i et Land, hvor Armod og Nød ikke saa ofte vil hjemsøge Eder; thi selv om vi betragte det fra den mørkestie Side, og

forestille os de Helliges Gjennordigheder, som kunne opstaae af Forfolgelser, osv., hvad er det vel i Sammenligning med den hjertesjærende, frygtelige Tilstand, hvori Arbejdsmanden i de europæiske Nationer ofte befinde sig, og som vistnok ikke vil forbedres nu, da væbnede Hærskarer drage imod hverandre til blodig Kamp, hvorved mange Mæringssilder ville tilstoppes. Enhver bør dersor med Standhaftighed og Viisdom arbeide for at naae det sjonne Vesten, hvor Landets naturlige Bestaffenhed er stillet til at inspirere Mennesket med nyt Liv og give ham Lyst til store og nyttige Foretagender.

Hensigten med vores Afhandlinger om dette Emne er ikke alene at fæste de Helliges Opmaerkomhed paa Indsamlingen, men de ere strevne til Belærelse for de Hellige Almindelighed, som fornemmelig bestaae af Arbejdsklassen. Vi opmuntre de Hellige til aldrig at lade deres lykkelige Dage gaae hen, uden at gjøre Noget til Gavn for sig selv og til Guds Ære. Dersom de ville handle herefter, tor vi forudsige, at Gud ikke vil undlade at begünstige dem, men derimod sjenze dem Belsignelser i forøget Maal.

Israeliterne's Udgang fra Egypten.

En Oversættelse af et coptiskt Manuskript.

(Fra „Jewish Chronicle.“)

(Fortsat fra Side 236.)

Mye Under forestod. Vore Grænse-
Ryttere kom ansettende med Krigsesterret-
ninger. Araberhæddingerne affloge at be-
tale Tribut; de havde sendt et Banner
rundt til alle Ismaels Slægter i Ørke-
nen, og hele Strekningen fra Damascus
til Pelusium stod under Baaben, som paa
et Bud af vor onde Genius. Ulykkerne,
som havde rammet Egypterne, ansporedede
dem til Oprør, og Oproret var lige ved
at efterfolges af Djendens Angreb. Jeg
blev derpaa kaldt ind til Monarchen til
det Raad, som afholdtes i dette Nodens
Dieblik. Kongen forlangte mit Raad. Det
blev tydelig givet. Dadlende den svage
Politik, som havde trukket vore Armeer fra
Grænserne for at udtomme deres Tapper-
hed ved at bevogte Slaverne, tilraadede jeg
vieblikkelig at handle med Estertryl. Jeg
erklærede, at Krig maatte modes med
Krig, Oprør med hurtig Straf, og at, hvis

Israeliterne ikke bragte den kongelige Tri-
but med deres egne Hænder, maatte den
søges i Asten af deres Telte. Alle bifaldt
dette Raad; og Pharaos udnevnte mig paa
Stedet til Commandeur over alle Miz-
rainis Armeer, idet han slængede sin egen
gyldne Sværdkjæde om min Hals og lod
mig iføre den linnede Øresdrægt.

Jeg frydede mig over denne Lykke.
Memphis' Pragt var bleven mig frygtelig;
vilde Dromme plagede mig, og endnu vil-
dere Tanke overvældede mig i vægen
Tilstand: Jeg havde begyndt at nære stærk
Twil om Biisdommen af den Gudsdyrkels-
sesmaade, der var ligefaa gammel som
Dronagens Oprættelse. Uvilklaarlig spurgte
jeg mig selv: Kunde Egyptens Guder op-
gives for Landets Plagere? Kunde den
Magt, som forhaaner hine Guder, gives,
uden af en Gud, der er megtigere og
højere end de? Eller kunde denne højere

Gud, denne Clementernes Besøger, denne Ringeagter af Egyptens Stolthed og Hellighed, være paa Uretfærdighedens Side? Disse Følelser gjennemfoer med Hurtighed mit. Sind. Krigsproclamationen var for mig i højt Dieblik som Lyden af en sprudlende Vandbæk for den Rejsende i Ørkenen. Feberen i min Sjæl mæltrede mig ikke mere. Jeg iforte mig min Rustning, tog min Landse i Haanden og marscherede fra Memphis i Spidsen for de Tropper, som vare stillede til at bære det mægtige Egyptens Drage-Banner til Verdens yderste Enden.

Vi gjorde hurtige Marscher langs Havkysten ved Ørkenen, for at møde Ismaels oprørste Sonner, forend en Hov af deres Kameler kunde besmitte Egyptens hellige Hyster. Jeg følte en Krigers hele Stolthed, da jeg fra Hoiderne overstude de uundelige Colonner af Stridsvogne, Heste og Landsdragere, der bevagede sig mellem de steile Høje og bjergfulde Dale, som begrænse det klare, evigbølgende Hav. Men da vi betrædte selve Ørkenen, da vi saae det ubegrændede Øde udbredt foran os uden Bei eller Sti, uden Træ eller Urt, uden Flod eller Bæk, faldt Modet i vort Indre, og vi følte, at i et Menneskes Størhed er der dog Evaghed, ligesom hos Sandet, der omtumles af Hvirvelwindene. Af Fjender saae vi ingen, uden den uovervindeligste af alle Fjender, Ørkenen, — Jordbunden, paa hvilken vi stode, der var ligesom Gulvet i en Dvn, og Solen, som udskyngede mod os sine Straaler, der vare som brændende Pile. Hvad var Mennesket i Kamp mod disse Fjender? Vore Heste døde af Udmattelse; vore Vogne efterloddes sonderbrudte i Ørkenen og den hede Wind gjennemtrængte os til Benene, afstrefede den Sterkles Nerver og nedflog den Kjækkes Mod. Efter flere Maaneders frugtesløs Sægen efter de omstrei-

fende Arabere, som det var ligesaa umuligt at næae, som Himmelens Øyer, gav jeg Besaling til atter at vende vore Fjed mod Egyptens Land. Saal nedbrudte og afkraeftede som de vare, indgav denne Besaling hele Høren nyt Liv. De jublede ved Tanken om hin velbehagelige Hvile, som Sjælen higer efter i et tort og øde Land; selv de Feigeste blandt vore Tusinder ihukom Nilens rene, forfristende Vand, de skyggefulde Blomster-Hythruse, Oliventræerne paa Nilens Bredde, og de yndige Alstener, da, under Viinrankerne i den svale Luft, Alt var Musik og Fred i Naturens stille Skjøn.

Bed Solnedgang den tredie Dag havde Armeen naaet Toppen af de Bjerger, som overstue Niilalen. Med den Begjærlighed og Vellyst, der besjaler den Udmattede og Hungrige, som har Udsigt til snarligent at nyde Hvile og Overslod, stirrede vi paa hin uhyre Udstrekning af Naturens rigeste Trembringelser og Menneskets Arbeide, og paa Floden, der glindsede ligesom en umaadelig stor Slange med alle Sommerens Farver i den nedgaaende Solens Straaler. Lyftstove, Haver og Pallader; Pyramidernes imponerende Skjønhed, hvilke belystes af den nedgaaende Sol og saae ud ligesom uhyre Piller af stinnende Guld; den sjonne Niil, Alles Stolthed, som sled i Midten af det usorligelige Landstab liig en mægtig Aare af smeltet Sølv — Alt laaee udbredt foran os i et henrivende lys. En almindelig Triumph sang vi Lovsange til Egyptens Skytguder, opreiste Altere af de ujevne Stene paa Bjergtoppene, og, efter flere Timers Jubel, lagde vi os ned for at sove, indtil næste Morgen skulle byde os at staae op og drage ind i Rigdommens Land. Da var det, jeg første Gang af Vonderne paa Høiene hørte om den lange Rakke af Ulykker, hvormed de hebraiske Lederes Brede havde

hjemsgæt Landet.*). Men medens disse Plager gik over Landet havde jeg været i Ørkenen; og lykkelig folte jeg mig nu ved de besværlige Dage og vaagne Nætter, den brændende Wind og det glødende Sand, som havde holdt mig fjernet fra saadanne Nædsler. Men hvor kunde man see Spor af dem nu? Som om et høiere Væsens Haand havde været udstrakt over Egypten og udsaaet Frugtbarthed paa det som Opræisning for dets Lidelser — Alt havde nu et yppigere Udspringe end nogensinde før.

Mit Sind foruroligedes ittedestomindre af mange Tanker, og tagende min Landse i Haanden, forlod jeg Teltet og spadserede i Maanestinnet, som var udbredt over Høiene og badede min slumrende Armees Telle i sit skjonne Lys. Jeg havde aldrig seet et saa hærligt Syn. Himmelnen var ligesom et Tæppe af Skovens Blad, der var indvirket med glindende og funkende Diamanter; Maanen udspredte sit milde Lys; hele Skabningen syntes at have antaget et himmelst Pæg. Det forekom mig, som om den grovere Materie pludseligen var bleven luttret og forvandlet til Lys og Liv. Det var en Nat, i hvilken en nimon-staelig Stælse af høiere Væseners Nær-værelse paatwang sig Sindet. Overvældet af Erefrygt fastede jeg mig ned paa Marken og opsendte en ydmyg Bon til den store, usynlige Herre, ved hvem hele den forunderlige Verden opholdes, om at lede mig ind i hans Kundstab, og, om Egyptens Guder varre guddommelige, at gjøre mig til deres uroffelige Dyrker, men om der gaves en Anden, mægtigere end den ene Anden, som ikke havde uogen Stikkelse af en stadt Ting — en Anden, som

ikke skulle dyrkles ved vore Baal, eller ved at knæle for ham i vore Templer, eller som ikke kunde vindes ved de sorgelige og frygtelige Øffringer af Mennesker,* som Egypterne saalænge havde offret til sine egne Hæders Gjerninger, — da at lade mig hjænde Sandheden, at en Asgud ikke længer skulle modtage min Hyldest, men at jeg kunde bære min Land for Himmelens Land.

Da jeg efter oploftede mine Øine, havde en mærkværdig Forandring fundet Sted. Maanen var bedækket med en blod-rod Farve, Stjernerne vare uddoede, Alt-herneden var mortt som Graven. Jeg saae mig orakling; min Armee befandt sig i en saa aldeles føleslos Tilstand, som om Gud i en eller anden Hensigt havde begravet den i Søvnens Dyb; jeg var alene vaagen, og rædsomt vare mine Sønner spændte i Forventning. Det var ontrørt Midnat. I højt Dieblik hørtes fra Himmelnen et stærkt Skrald, som Lyden af tusinde Basuner. Det efterfulgtes af en Larm, som naar en frygtelig Armees angriber. Himmelnen aabnede sig og frem-bod et Syn af Flammer, der antog Stikkelse af Hestie og Ryttere, Stridsvogne og deres Styrere. En Masse levende Blod strømmede ned over Egypten. Ledende Alle, og stækelig isinesaldende fremfor Alle, var en Skælse, hvis hjæmpeæsige Binger syntes at udstrække sig fra den ene Ende af Horizonten til den anden. Bed-varende Regn af Lynpire strømmede ned, efter som Ødelæggeren gik frem, og et Særd, ligesom en vred Comet, bevægede sig og flammende foran ham og næaede lige til Himmelnen.

Midt under alle disse overvældende Nædsler i Lusten, tilbagefaldtes jeg til

*). Dette har Hensyn til Pestilenten paa Døget, Bylderne, Haglen og Mor-let. De egyptiske Armeer maae derfor have været over fire Maaneder i Ør-kenen, da der var en Maaneds Mel-lemrum mellem hver Plage.

**). De Øffringer, som her hentydes til, vare til Asguden Molech, for hvem Bon brændtes. See 3 Mosebog 18, 21; 20, 2.

orden; den havde ogsaa sine Nædeler i denne Hevnens Nat. Et Krig, som om alle menneskelige Hjerters Smerte, og som om et tilintetgjort Folks hele Lidelse forenet kunde strømme ind i Øret paa en gang, naaede mig. Jeg stude ned paa Egyptens udstrakte Dale — Alt var der i den gyseligste Forværelse, i vild og eblekkelig Forvirring. Skarer jøge vildt gjennem Stæderne med Falster i Hænderne, som om de sagte efter hverandre. Fra Pallader, Huse, Landsteder og Templer strømmede Beboerne ud, og Alle vare fulde af een stor, dyb Smerte og hjerte-hjærende Jammier. I hün Nat ihjel-sloges alle Forstefodte i Egypten. I hvert Huus, paa hvert Sted, hvor der fandtes Mennesker eller Dyr, var der een Dod.*)

</div

giver, T. W. Marsh, Trykker og Forlegger. I dette Nummer af „the Journal indrykkes følgende Epistel af David W. Patten, een af de tolv Apostler i de sidste Dage:

„Til de Hellige i Adspredelsen!

Kjære Gudskende!

Efterom Mange have taget sat paa at fremme Guds Rige paa Jorden, og have baaret Bidnesbyrd om Guds Raade mod dem, sører jeg, at det er min Pligt at tilstrive Eder angaaende Guds Raade, given mig med Hensyn til Eder om den Uddeling vi have annammet, som er den største af alle Uddelinger, og som er bleven omtalt af alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Skabelse af.

I denne min Skrivelse til Eder agter jeg at ansore nogle af disse Prophetier. Apostelen Paulus siger: „Ieg vil ikke, Brodre, at I skulle være ubidende om denne Hemmelighed, paa det I ikke skulle mene Eder selv kloge, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; og saa skal det ganste Israels Huus frelse, som skrevet staar: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob.“ (Rom. 11, 25.) Hvad er det, han siger? „Ieg vil ikke, at I skulle være ubidende.“ Ubidende om hvilket? Om den Hemmelighed, at Forhærdelse for en Deel var kommen over Israel. Og i hvad Hensigt? For at Frelsen kunde naae Hedningerne. See Romernes 11te Cap. 12. 13. „Men dersom deres Falb er Verdens Rigdom, og deres Slade Hedningernes Rigdom, hvormeget mere skal deres Fylde være det! Thi jeg taler til Eder, I af Hedningerne, estersom jeg er Hedningernes Apostel, erer jeg mit Embede.“ Nu maa vi forstaae, at Apostelen taler om Israels Tilbagekomst, naar han siger: „Hvormeget mere skal deres Fylde være det,” naar de vende tilbage. „Thi jeg vil ikke, at I

skulle være ubidende om,” at Forhærdelsen vil vige fra dem paa den Dag, naar Hedningernes Fylde er gaaet ind. Og Aarsagen er indlysende deraf, at „fra Zion skal Befrieren komme,” og i hvilken Hensigt? Fordi Guds Ord maatte opfyldes, at denne Befrier, formedelst Guds Raade og Barmhertighed, kunde „afvende Ugudelighed fra Jacob.“ Denne Gjerning begynder ganste vist paa den Tid, da Gud begynder at borttagte Mørket fra Israels Sind; thi dette vil blive Guds Værk ved Befrieren, som skal afvende Ugudelighed fra hele Jacobs Slaegt; „thi dette er min Vagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synsder.“ (27de B.)

Vi kunne alsaal see, at denne Befrier er en Slags Forløber eller et Forbud, det er, Gen, som er sendt for at berede Veien for en Anden, og denne Befrier er en saadan, thi han kommer for at afvende Ugudelighed fra Jacob; følgelig maa han modtage en Uddeling og Fuldmagt, svarende til hans Falb, ellers kunde han ikke afvende Ugudelighed fra Jacob, eller opfylde Skriften. Men Prophetens Ord maae opfyldes, og for at dette kan skee, maa dette Sendebud gives Tidernes Fyldes Huusholdning, ifolge Propheterne. Paulus siger, idet han taler om Tidernes Fyldes Huusholdning; „Han lundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, som han forud satte hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham. (Eph. 1, 9.) Og Esaias siger i 11, 11.: „Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk.“ Nu er Tiden kommen, da Befrieren skal komme fra Zion og afvende Ugudelighed fra Jacob. Nu siger Herren, at han vil lægge sin Haand

anden Gang paa, og vi spørge, i hvilken anden Hensigt, end for at forhverve sig Jacobs Huus? Hvorsor ere de faldne? Tilvisse have de brudt Bagten, som Gud gjorde med deres Fædre, og ved deres Fædre med dem. Thi Paulus siger: „Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, paa det jeg stulde blive indpodet. Vel! de ere afbrudte formedelst Vantro, men Du staer ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt!“ (Rom. 11, 19. 20.)

Det er beviseligt, at Jøderne forsagede Herren, og derved brod Bagten, og nu kunne vi indsee Nødvendigheden af, at Herren anden Gang lægger sin Haand paa for at samle sit Folk, ifølge Eph. 1, 10. „at oprette en Huusholdning i Tidernes Tylde,“ osv. Nu spørger jeg: hvad er en Huusholdning eller Uddeling? Det er Magten og Myndigheden til at uddele

Guds Ord, og til at forrette alle dets Ordinanser. Dette er hvad man maa forstaae hermed, thi intet Menneske har nogensinde havt den Hellig-Aland til at bringe Evangeliet, eller til at propheter om tilkommende Ting, uden han havde Frihed til at udføre sin Mission; folgelig er Argumentet klart, thi det beviser sig selv. Ikke destomindre vil jeg bevise denne Paastand af Skriften. „I have jo hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er given til Eder, at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig sin Hemmelighed, hvorom jeg foran haver korteligen strevet.“ (Eph. 3, 2.) Og tillige Col. 1, 25.: „Hvis Ejener jeg er blevet efter den Guds Huusholdning, som er mig givet for Eder for at opfylde Guds Ord.“

(Fortsættet.)

Blandinger.

Udewalla i Sverrig er blevne hjemsegt af en betydelig Brand, hvorved 52 Gaarde med Udhuse lagdes i Aske. — I Schyttenhofen i Bohmen styrte en Deel af Wattava-Broen ned, idet en Procession, bestaaende af over 2,000 Catholiker, der begav sig til deres nærliggende Kirke, passerede den; flere Hundrede Mennesker styrte ned i Floden, hvorved mange omkom og saaredes. Dagen efter fandtes 51 Drudnede og 20 Saarede i og ved Floden. — Tre Fjerdedele af Kongeriget Galiziens vigtigste Handelsstad, Brody, ere blevne et Nov for Luerne. — I Galatz i Tyrkiet er der foreсадet strækkelige Oprin. De fleste Jøder varre blevne mishandlede og deres Huse plyndrede. Officererne af den franske Marine og Consulerne have taget sig af Flygtningerne. — I Kaukasus have Russerne erobret Schamyls Residents, Weden. — Slibet „Pomona,“ der skulle bringe Udvandrere fra Liverpool til Amerika, har den 29de April lidt Stibbrud ved den irske Kybst. 380 Mennesker ere omkomne. — Byen Quito i Ecuador i Sydamerika er den 22de Marts blevne aldeles ødelagt ved Jordstælb, ved hvilken Leilighed 5,000 Mennesker omkom; Skaden anslaaes til 6 Mill. Rdcr. — I Parma i Italien er der udbrudt Uroligheder, og Storhertuginden er reist bort efter at have indsat et Regentstab. Den nye Regering har sluttet sig til Sardinien. I Modena er der ligeledes udbrudt Uroligheder. De politiske Fanger i Massa ere blevne befriede med Magt. Storhertugen af Toscana har maatte forlade sin Residenstsstad Florents, da Armeen var falden fra ham. En midlertidig Regering er blevne indsat. — Krigen mellem Østerrig og Frankrig maa nu ansees for bghyndt,

idet Østerrigerne ere gaade over Floden Ticino, som danner Grænsen mellem Østerrig og Sardinien, og ere for Nærvarende 140,000 Mand stærke. Fra den nærmeste have heller ikke forsømt sig, men marscheret ind i Sardinien, og raader nu over 120,000 Mand, dog er det endnu ikke kommet til noget Hoved slag. Sardinerne have trukket sig tilbage til Fæstningerne Casale og Alessandria, (hvor nu en af de franske Overbefalingsmænd har opslaaet sit Hovedqvarter) og have ved at aabne Kanalernes Sluser sat de Streltinger under Vand, hvor Østerrigerne vilde rykke frem; de have tillige halvt afbrudt alle Broer, og med 100 Fænres Mellemrum have de gjennemstaaret Hovedveiene. Næsten alle Beboerne af de oversvømmede Provindser ere flygtede og have taget deres Bag og Levnetsmidler med sig. Keiser Napoleon den 3die vil selv tage til Piemont for at anføre de franske Tropper, og Kong Victor Emmanuel, den sardiniske. En Forpoststræsnig har allerede fundet Sted mellem en sardinisk Escadron og tre østerrigse Escadroner, hvorved sidstnævnte blevne slagne og maatte flygte.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
P. Nielsen, Fredericia	11	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	60	"	"
S. Gudmundsen, Norge	24	"	"
L. C. Geertsen, Aarhus	42	"	"
M. Andersen, Bornholm	10	"	"
J. C. A. Weiby, Vendsyssel	43	1	3
R. Nielsen, Skive	3	3	"
D. Nilsson, Nørreloping	21	3	"
<hr/>		Summa	215 1 3

Indhold.

	Side.	Side.
Guds Rige	241.	Israælitternes Udgang fra Egypten
Den bindende og løsende Magt.	243.	(fortsat)
Forskning over fingerede Navne i		Joseph Smiths Levnetslæb (fortsat) . 253.
Bogtens bog	246.	Blanding . . . . . 255.
Redaktionens Bemærkninger	248.	

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzengade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.